

pis odpovídá objektivní pravdě, plyne již z úvahy, že obchodní rejstřík jest ovládnán zásadou pravdivosti a to i při zápisech významu pouze deklarativního. Má-li tedy rejstříkový soud pochybnosti o správnosti ohlášené skutečnosti, nemůže mu býti bráněno, aby nekonal potřebná šetření, zejména aby si nevyžádal doklady (§ 2 č. 5 cís. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z.). Bude ovšem vždy otázkou konkrétního případu, jak dalece má rejstříkový soud tohoto práva použití, — pokud mu přezkoumání není uloženo přímo za povinnost — by zbytečnou úzkostlivostí nebyl zápis oddalován.

Pokud dovolací stížnost shledává postup nižších soudů nesprávným, poukazuje k předpisům obchodního zákona o prokuře vůbec, pak k předpisům o zřízení prokury při veřejné společnosti (čl. 104 a 118 obch. z.), pokud se týče k ustanovení § 28 zák. o společnostech s ruč. obm., nelze jejímu právnímu názoru přisvědčiti.

Nejde o otázku působnosti prokury v poměru vnitřním neb na venek, nýbrž o to, zda vždy a v každém případě jest prokuru zapsati, i když soud má před zápisem, o němž jest rozhodnouti, pochybnosti o udělení prokury vůbec. A že pochybnosti v souzeném případě rejstříkový soud měl, plyne již z toho, že učinil zápis závislým na předložení opisu protokolu o schůzi představenstva vzhledem k předpisům §§ 22, 26 a 27 stanov, pojednávajících o usnášení se správní rady (představenstva) a platných také pro udělení prokury.

Není důvodu, proč by neměla platiti obecná zásada o zkušebním právu rejstříkového soudu právě při opovědi prokury k zápisu do obchodního rejstříku.

V opovědi se praví, že správní rada udělila prokuru Věře Bové. Žádá-li rejstříkový soud, aby tato okolnost, totiž že správní rada prokuru skutečně udělila, byla doložena, nelze mu vytýkati, že tím zřejmě porušil zákon. Správní rada jako taková mohla uděliti prokuru usnesením, k němuž však mohlo dojiti jen způsobem vyznačeným v stanovách.

Tomu neodporuje ani výklad komentáře Staub Piskova při čl. 234 obch. z. (§ 12 a 16), k němuž dovolací stížnost poukazuje, neboť i tam se předpokládá, že prokuru udělilo představenstvo, tedy zase, že došlo k usnesení představenstva. To pokládá komentář za postačitelne i kdyby snad podle stanov bylo třeba ještě nějakého dalšího opatření na příklad schválení dozorčí radou, anebo kdyby stanovy o zřízení prokury neměly žádného předpisu, neb výslovně je zakazovaly.

Dovolací stížnost není v § 16 cís. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. odůvodněna a nemohlo jí býti vyhověno. —r.

(Majitel ochranné známky není výlučně oprávněn užívatí známky pro zboží všeho druhu, nýbrž výlučně jeho právo vztahuje se jen na zboží téhož druhu, pro něž byla známka registrována, takže pro zboží jiného druhu může i jiný podnikatel použiti téže známky a pojatai ji dokonce i do znění firmy k bližšímu označení zboží, ovšem jestli v době povolení zápisu firmy žádná jiná již se stejným dodatkem v obchodním rejstříku zapsána není.)

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 5. dubna 1930 RI 900/29. Vrchní soud v Praze R IV 446/29. Krajský soud obchodní v Praze Firm 9616/29.)

Firma »Solo«, spojené akciové sirkárny a lučební továrny navrhla výmaz firmy »Solo«, chemické továrny na pryž a barevné tužky, společnost s ruč. obm. v Praze, vzhledem na ustanovení čl. 20 obch. z., podle něhož nesmí nová firma užití k označení svému stejného znění firmy jiné.

Oba nižší soudy návrh zamítly.

Nejvyšší soud dovolací stížnosti nevyhověl. Odůvodnění: Jak již nižší soudy dovodily, byla firma »Solo«, chemické továrny na pryž a barevné tužky, společnost s ruč. obm. v Praze, zapsána do obchodního rejstříku již v roce 1920. Nelze tedy tvrditi, že by společnost tato používala firmy jí nepřisloušející, a šlo by jen o to, zda firma tato nebyla snad protizákonně utvořena a z toho důvodu společností nepřislušela.

Podle § 5 zákona ze 6. března 1906 č. 58 ř. z. musí býti firma vzata z předmětu podniku nebo obsahovati jména všech společníků neb aspoň jednoho z nich s nezbytným dodatkem »společnost s r. o.«. Tomuto požadavku firma úplně vyhovuje, vyznačujíc zejména slovy »chemické továrny na pryž a ba-

revně tužky« předmět podniku velmi výrazně. Dodatek »Solo« jest právě jen dodatkem sloužícím k bližšímu označení závodu ve smyslu čl. 16 obch. z. Nejvyšší soud nevyšlovl, že by u společnosti s r. ob. byl takový dodatek přípustný jen tehdy, má-li ten který majitel firmy tento dodatek chráněný jako známku, nýbrž prohlásil jen ochrannou známku za přípustný dodatek. Tak zejména v rozhodnutí č. 2636 sb. n. s., jehož se dovolatelka dovolává. Ani rozhodnutí R II 9/28 nedopadá, neboť tam šlo o změnu dosavadní firmy mimo jiné přibráním dodatku »Alko«, který byl již součástí firmy jiného podnikatele, jenž slovo »Alko« měl chráněno jako známku, při čemž předmět obou podniků byl v podstatě týž. Také v rozhodnutí č. 8265 sb. n. s. se jen zdůrazňuje, že firemním dodatkem může býti také slovní ochranná známka.

Dodatek »Solo« sám o sobě není závadným, poněvadž jest indiferentním a v době vzniku firmy (roku 1920) nebyl ani šálivým, poněvadž té doby, jak ze spisů patrnó, v rejstříku obchodního soudu v Praze žádná firma s dodatkem »Solo« zapsána nebyla. Tehdy stěžovala si do povolení zápisu té firmy akc. společnost »Solo« ve Vídni bez výsledku.

Stěžovatelka předložila vysvědčení ministerstva obchodu z 18. prosince 1929 č. 4113/29, podle něhož firma »Solo« Zündwaren und chemische Fabriken Akt. Ges. ve Vídni má u obchodní a živnostenské komory v Praze zapsanu řadu ochranných známek vykazujících slovo »Solo«, z nichž některé spadají svým původem sice do doby před zápisem firmy »Solo« chemické továrny na pryž a barevné tužky, společnost s ruč. ob. do obchodního rejstříku, ale z nichž žádná nekryje druh zboží vyráběného touto společností, totiž »pryže a barevné tužky«, zejména ani známka č. 24906 zapsaná dne 25. února 1924 (původně ve Vídni dne 9. března 1914) pro gumové, rybí a kožené masti.

Ochranná známka jest zvláštní znak, jímž podnikatel opatřuje svoje zboží za tím účelem, aby se lišilo od zboží téhož druhu, které pochází ze závodů jiných podnikatelů (§ 1 zákona ze dne 6. ledna 1890 č. 19 ř. z.). Majitel zapsané ochranné známky není výlučně oprávněn užívatí známky pro zboží všeho druhu, nýbrž výlučné právo vztahuje se pouze na zboží téhož druhu, pro něž byla známka registrována, takže pro zboží jiného druhu může i jiný podnikatel použiti téže známky (§ 7 odst. 1 zák. z r. 1890).

Nemůže býti proto ani závady, aby chráněného slova bylo použito jako firemního dodatku ve firmě jiného podnikatele, jenž vyrábí a do obchodu přivádí zboží jiného druhu. (Srovn. Staub Pisko, dodatek 2 k čl. 27 obch. z.)

Byla tudíž firma »Solo« chemická továrna na pryž a barevné tužky, společnost s ruč. obm., svého času utvořena po zákonu a nemohou proto stěžovatelé i kdyby bylo zcela nepochybné, že zmíněné již ochranné známky na ně přešly, odpirati společnosti »Solo« chemické továrny na pryž a barevné tužky, společnost s ruč. obm., s hlediska práva firemního, aby nadále používala dosavadní firmy.

Srovnalé usnesení obou nižších soudů nejsou ve zřejmém odporu ani se zákonem ani se spisy, nejsou ani zmatečná a není proto dovolací stížnost v § 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. odůvodněna. —r.

Postoupí-li rodiče svému synu a jeho snoubence svou nemovitost, každému z nich polovicí, proti úplatě, pod podmínkou, že ke sňatku skutečně dojde, není tu svatební smlouva, třeba byla v notářském spisu za takovou označena, nýbrž obyčejná smlouva kupní, závislá na splnění podmínky, a proto nelze v případě rozvázání svazku manželského žalovati na zrušení smlouvy té, ani rodiči, kteří nemovitost postoupili, tím méně manželem, jenž není k žalobě takové ani legitimován.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 18. ledna 1930 Ro I, 708/29. Vrchní soud v Praze Co VII, 29/29. Krajský soud Hradec Král. Ck II, a 643/28.)

První soud zamítl žalobu rozvedeného manžela a jeho rodičů podanou proti rozvedené manželce prvzalobce na zrušení svatební a postupní smlouvy, pro tentokrát, jelikož rozvod manželů není ještě právoplatný, neboť proti rozsudku rozvod povolujícimu jest v běhu dovolání.

Soud stolice druhé rozsudek žalobu o zrušení svatební a postupní smlouvy pro tentokrát zamítající v ten rozum zmínil, že se žaloba ta zamítá v ů b e c.

Důvody: Žalovaná správně poukazuje na to, že zmíněná smlouva ze 12. února 1924, ač nadepsána jest »Smlouva svatební a postupní«, neobsahuje ničeho, co by svatební smlouvě odpovídalo. Ve smlouvě sice uvedeno, že tato nabude platnosti dnem sňatku Josefa M. (syna postupujících manželů Mových), prvžalujícího s Emilií A (žalovanou), avšak ve smlouvě samé nejedná se ani o věnu, či obvěnění, ani o společenství statků nebo o správě a požívání vlastního jmění, ani o dědičné posloupnosti či vdovském platu.

Smlouva zmíněná jest sice podmíněna uzavřením sňatku, ale jinak jest to pouhá smlouva trhová, uzavřená mezi rodiči ženicha, jako prodávajícími a mezi synem prodávajících a jeho snoubenkou, jako kupujícími se strany druhé. Byť tu i bylo očekávané uzavření sňatku pohnutkou k této smlouvě, nelze ji považovati dle jejího vlastního obsahu za smlouvu svatební po rozumu §§ 1364 a 1217 obč. z. Není-li ale smlouva, o níž jde, smlouvou svatební, nelze dovozovati, že by platnost její končiti měla rozvázáním svazku manželského. Poměry mezi prodávajícími a kupujícími byly v oné smlouvě úplně uspořádány, jak u smluv trhových obvyklo, kdežto vzájemný poměr mezi nastávajícími spolunabyvateli nebyl vůbec řešen. Ve smlouvě bylo ohledně jedné parcely vyhrazeno pro prodávající právo zpáteční koupě a poněvadž dle souhlasného udání stran ono vyhrazené právo zpáteční koupě bylo již realizováno, nemají bývalí prodávací, spolužalující manželé M., žádného důvodu domáhati se na základě smlouvy v žalobě uvedené nějaké další zpáteční koupě.

Žalobce na prvním místě uvedený (rozvedený manžel) není vůbec legitimován k žalobní prosbě, aby bylo vloženo právo vlastnické pro něho na reality dosud manželce, jeho kulihočně připsané, neboť žalovaná právo své k realitě té od něho nenabyla a on prokázati nemůže, že nárok proti ní na vydání či postoupení realit nějak získal.

Žádnému ze žalobců nepřísluší tedy právo ani v případě rozvázání svazku manželského mezi Josefem M. (synem postupujících) prvžalobcem a žalovanou domáhati se zrušení smlouvy ze 12. února 1924, jelikož nebyla to žádná smlouva svatební po rozumu § 1217 obč. z. Jest tedy žaloba v celém rozsahu neodůvodněna a měla bezvýjimečně a nikoli jen pro tentokrát býti zamítnuta.

Nejvyšší soud dovolání nevyhověl.

Důvody: Správně rozpoznal odvolací soud, že tu nejde o smlouvu svatební, nýbrž o obyčejnou kupní smlouvu resp. smlouvu postupní, kterouž manželé, spolužalující Jan a Marie Movi, rodiče prvžalujícího Josefa M., tomuto jmenovanému synovi svému a jeho snoubence, žalované Emilií A., nyní Mové, jako snoubencům přenechali, hledíc k zamýšlenému sňatku a pro případ, že k němu dojde, za úplatu svou nemovitost, když ani z obsahu smlouvy ani z průvodních okolností nelze seznati, že úmysl stran směřoval k uspořádání majetkoprávního poměru manželského. Smlouvami svatebními jsou toliko smlouvy, jimiž se upravují majetkové právní poměry manželů jako takových. Svatební smlouvy mají za předmět úpravu majetkoprávních poměrů manželů pro dobu trvání manželství anebo hmotné zaopatření pozůstalého manžela, pro případ smrti jedné strany (Krainz Syst. II. § 435). Smlouvou, o kterouž tu jde, nebyly nemovitosti převedeny na žalovanou ani pouze pro dobu trvání manželství, ani pro případ úmrtí manžela Josefa M. a nečiní smlouva ohledně nemovitostí těch žádnou disposici, co se s nimi má státi pro případ rozvázání manželství, nýbrž byly převedeny bezvýhradně a navždy, ovšem pod podmínkou, že k sňatku dojde. Nejde tedy o svatební smlouvu (srovn. judikát bývalého vídeňského nejvyššího soudu č. 166 plen. rozh. z 10. ledna 1905 pres. č. 398/1904 a rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu č. 1618 sb. n. s.).

Když tu nejde o svatební smlouvu, nemůže tato býti vůbec zrušena z důvodu rozluky manželství a proto odpadá uvažování o další otázce, zda žalobce Josef M. je k žalobě legitimován, když nemovitosti postoupeny byly jeho rodiči.

Nebylo proto dovolání vyhověno.

Za notářem Vojtěchem Markuzzim. 10. t. m. zemřel na Mělníce notář Vojtěch Markuzzi, rodem ze Sušice, krátce potom, kdy slavil jubileum své 40leté notářské činnosti, o čemž přinesli jsme zvláštní zprávu. Činnost tuto započal ve Chvalšinách na Šumavě, potom úřadoval dlouhá léta v Unhošti u Kladna a od r. 1917 na Mělníce. Všude, kde působil, byl zesnulý ctěn a milován jako muž vzácného charakteru, bystrý právník, opravdový přítel svého lidu, který slovem i skutkem přispěl každému, kdož u něj hledal rady a pomoci. Ryzí vlastenec, osobně skromný a obětavý do krajnosti pro svou rodinu i široký okruh svých klientů zasloužil si plně, aby jeho památka, jako vzácného a dobrého člověka, byla trvale uctěna.

Česká Zemská komise pro péči o mládež žádá komory, aby doporučily notářům při vyhotovování posledních vůlí klientům, aby pamatováno bylo též podporou důležitých úkolů České Zemské komise. Spolek náš doporučuje vřele všem kolegům, aby při zřizování posledních pořízení připoměli pořizujícím odkazy ve prospěch České Zemské komise pro péči o mládež, jakožto ústavu nejlumanejšího.

Intervence u pana ministra spravedlnosti. Předseda Spolku a předseda notářské komory pražské, intervenovali ihned po prázdninách u pana ministra spravedlnosti, aby přednesli mu opět důležitá práni našeho stavu, a to zejména, aby notářský řád, který již dospěl ke konečné redakci, byl učiněn předmětem meziministerské porady a předložen pak sněmovně, pokud možno ještě na podzim. Při té příležitosti též jednali o vyčasném ministerském výnosu ve věcech jazykových. Dále prosili snažně, aby konečně vydán byl nový zákon o pokoutnictví, které uzasnou měrou vzrůstá se na úkor stavu advokátního a notářského, jediných to stavů dosud v našem státě nechráněných. Konečně jednali s panem ministrem o obsazování míst notářských, vyzádali si v tom ohledu udání směrnic, podle kterých by se měly komory ve svých návrzích řídit a ukazovali k tomu, že u našeho stavu při obsazování míst zamuzduje se nešvar protežování kandidátů politickými stranami, proti čemuž celý náš stav protestuje. Pan ministr slíbil, že dá si předložit ihned vypracovaný nový notářský řád, vybědi zároveň komoru Pražskou, aby ve věcech jazykových zaujala stanovisko k zamýšlenému výnosu ministerskému, slíbil dále, že dá si předložit spisy ohledně osnovy zákona o pokoutnictví a prohlásil zcela rozhodně, že při obsazování míst notářských nebude bráti zřetel na intervence politických stran.

Přičelování soudních komisařství. Vyzvali jsme již jednou naše kolegy, aby jednotlivé případy, kde soudy nepříkazují v dostatečné míře k projednávání pozůstalostí notáři, označovali notářské komore Pražské neb naší redakci. Až dosud takovéhoto stížnosti došlo sice několik, avšak jsme přesvědčeni, že to nejsou případy všechny a že zejména stává se v poslední době, že některé soudy dávají inventáře pořizovati kancelářskému personálu, aneb dokonce přijímají na soud inventáře jiným právním zástupcem zhotovené. Jedná se nám v této věci o vypracování obšírného spisu na vrchní soud po případě na ministerstvo a proto žádáme znovu všechny kolegy, aby co nejdříve jednotlivé případy s udáním jmen a čísla nám oznámili.

Knihy redakci zaslané.

Bořitelé chrámu. Napsal C. F. Vincent. I. a II. díl. Román. Přeložil Alois Tvrdék. Předmluvou opatřil Ignát Herman. Vydalo Zemědělské knihkupectví A. Neubert v Praze. Díl I. za 15 Kč. Díl II. za 18 Kč.

Sbírka vzorců k civilnímu soudnímu řádu a exekučnímu řádu, druhé vydání, vyšla nákladem »Československého Kompas« tiskařské a vydavatelské akc. společnosti v Praze-Smíchově. Sbírku vydává ministerstvo spravedlnosti. Opět ji upravil nad jiné povolané odborník, odbor. přednosta min. spra-